

ครั้งหนึ่งในชีวิตราชการที่เกาะตะรุเตา (จบ) : บทบาทของตำรวจ ในการปราบปรามโจรสลัด

ในการปราบปรามโจรสลัดนั้น ไม่ใช่ว่าตำรวจไม่สนใจแต่ต้องเผชิญกับปัญหามากมาย เพราะโจรสลัดมีผู้มีอิทธิพลหนุนหลัง และมีเครือข่ายกว้างขวาง จึงมักจะรู้ตัวล่วงหน้าก่อนเวลาจับกุมตรวจค้น

สมาคมพ่อค้าในสิงคโปร์และมลายูได้ทำหนังสือร้องเรียนไปยังรัฐบาลอังกฤษ ขอกำลังช่วยคุ้มกันทางเรือ แต่ก็ไปได้ระยะหนึ่งเพราะฝ่ายโจรสลัดเริ่มไหวตัว รัฐบาลอังกฤษได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการใช้เรือคุ้มกันไม่ได้ผลเท่าที่ควร จึงได้รับรายงานไปยังรัฐบาลไทย และพูดไปด้วยว่าถ้ารัฐบาลไทยไม่อาจปราบปรามได้แล้ว อังกฤษจะดำเนินการปราบปรามเสียเอง เพราะทนต่อการทารุณกรรมไม่ไหวแล้ว

เป็นการบังเอิญที่รัฐบาลไทยกำลังพิจารณาเรื่องนี้อยู่ว่าจะดำเนินการเรื่องนี้ประการใด เมื่อได้ข้อมูลมาว่ารัฐบาลอังกฤษ จะขอดำเนินการเอง รัฐบาลไทยจึงได้ตอบตกลงไปที่ทันที หากแต่ว่าขอเงื่อนไขเล็กน้อยว่าถ้าจับได้ภายในน่านน้ำไทยไม่เกิน 400 ไมล์ขอให้นำขึ้นศาลไทย จะเป็นชนชาติไหนก็ตาม และถ้าหากเกินกว่าที่กำหนดแล้วแต่อังกฤษ

เมื่อตกลงได้ รัฐบาลจึงได้ส่ง ดร.วิบูลย์ ธรรมวิทย์ ซึ่งขณะนั้นเป็นผู้ตรวจการกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทยอยู่พร้อมกับ นาวาเอกบุญยิ่งฯ เป็นผู้แทนรัฐบาลไทยผู้มีอำนาจเต็ม เงื่อนไขนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ไทยหมดสมรรถภาพไปแล้วหรือ? และเป็นจุดหนึ่งประวัติศาสตร์ไทยจะต้องจารึกให้อนุชนรุ่นหลังได้

ทราบไว้ว่าในแผ่นดินไทย ในน่านน้ำไทย คนไทยไม่มีความสามารถแล้วหรือจึงให้ชนต่างชาติเข้ามาแก้ไขปราบปรามรุกร้าในอธิปไตยที่เราหวงแหนและรักยิ่งสุดชีวิต

แต่ใครขอออกความเห็นเป็นการส่วนตัวว่า เหตุที่รัฐบาลยินยอมให้รัฐบาลอังกฤษปราบโจรสลัดในน่านน้ำไทย เพราะระยะนั้นเป็นปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งเพิ่งจะแพ้ชนะกันใหม่ๆ ฝ่ายสัมพันธมิตรมีชัยจากญี่ปุ่น สถานการณ์กำลังปั่นป่วน การให้อังกฤษเข้าปราบปรามโจรสลัดก็เท่ากับการปราบจลาจล อันสืบเนื่องมาจากสงครามนั่นเอง

อีกประการหนึ่งหากจะให้ตำรวจของเราปราบคงไม่ได้ผล เพราะเกี่ยวกับอิทธิพลหลายๆ อย่างและเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับความสงบของบ้านเมือง จึงยอมให้อังกฤษเข้ามาปราบปราม ทั้งได้ถือว่าเป็นเรื่องระหว่างประเทศ ความบาดหมางแคลงใจจะไม่เกิดขึ้น

เมื่อ ดร.วิบูลย์ ธรรมวิทย์ และ นาวาเอกบุญยิ่งฯ รับนโยบายแล้วก็ได้เดินทางไปอะลอสตาร์ ในมลายูทันที ได้นัดประชุมร่วมกันหลายครั้งพร้อมทั้งเงื่อนไขที่รัฐบาลกำหนดให้

ในที่ประชุมตกลงตามเงื่อนไขทุกประการ และให้ถือว่าเป็นความลับสุดยอด แม้แต่ พ.ต.อ.บรรจงศักดิ์ชีพเป็นสุข ผู้บังคับการเขต ก็ยังไม่ทราบ คณะอังกฤษ และ ดร.วิบูลย์ นาวาเอกบุญยั้งฯ ได้วางแผนบุกขึ้นที่เกาะตะรุเตา เมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2489 โดยมีนายพลจัตวาเธอร์รี่ เป็นหัวหน้า โดยนำเรือยามฝั่งประมาณ 10 ลำ เรือหัวเกียะ 10 ลำ ให้รถเกราะขนาดเล็ก 10 คันอยู่ในเรือหัวเกียะ เครื่องบินขนาดเล็กประจำเรือ 2 เครื่อง อาจคิดว่าที่เกาะตะรุเตาจะมีทหารญี่ปุ่นปะปนอยู่บ้าง จึงใช้รถ เรือ และเครื่องบินจำนวนมากพร้อมด้วยพลประมาณ 500 คนเศษ กำหนดให้ถึงเกาะในเวลากลางคืนและเอาเรือในขบวนที่มาล้อมเกาะไว้

ครั้นรุ่งเช้า ต่างก็ได้ยินเครื่องบินสี่เหลี่ยมแบบเครื่องบินตรวจการขึ้นจากเรือ บินจวดเจียนและต่ำนำดูชม พวกเราบนเกาะ เห็นเครื่องบินตอนเข้าตรู่ต่างก็ลุกขึ้นจากที่นอนออกมาดู แต่ผู้บันทึกได้แต่งตัวเรียบร้อยแล้ว เดินเรื่อย ๆ ไปที่หัวสะพาน ขณะนั้นเห็นขุนอภิปัทธน์สุรทัณฑ์ นุ่งผ้าขาวม้ายืนอยู่แล้ว ในขณะที่เครื่องบินลงตาให้เราชมอยู่นั้น เรือหัวเกียะก็เข้าจอดแล้วเปิดหัวออกให้รถหุ้มเกราะขึ้นเกาะพร้อม ๆ กัน ผู้บันทึกก็ได้เดินเรื่อย ๆ ไปสุดสะพานซึ่งได้สร้างยาวออกไปกลางทะเล 300 เมตร และขณะนั้นมีทหารอังกฤษกำลังทยอยขึ้นบนสะพาน

ผู้บันทึกมองเห็น ดร.วิบูลย์ ลักษณะเป็นคนไทย ทั้งๆที่ไม่รู้จักกันมาก่อน ท่านถือกระเป๋าตัวเอง ผู้บันทึกก็ได้วิ่งไปรับกระเป๋าจากมือท่านทันที ท่านถามว่า “ลื้อทำงานที่นี่หรือ” ผู้บันทึกตอบรับและเดินตามหลังท่าน ส่วนขุนอภิปัทธน์ฯ เดินเข้ามาด้วย แต่ฝรั่งจี้ให้นั่งลงที่กลางสะพาน เหมือนกับรู้จักตัวว่าคนนี้แหละสำคัญ

ขณะนั้นเวลาร่วม 2 โมงเช้า เมื่อ ดร.วิบูลย์ ขึ้นบนบ้านพักขุนอภิปัทธน์ฯ แล้ว และวางกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว ดร.วิบูลย์ ได้หันมาส่งผู้บันทึกว่า “ลื้อนำพวกเขาไปตามบ้านผู้ใหญ่ให้ทุกบ้านแล้วลื้อกลับมาอีว่าจะอาบน้ำหน่อย” ผู้บันทึกได้นำฝรั่งไปบ้านผู้ใหญ่ตามที่สั่ง จนครบถ้วนแล้วกลับมารายงานให้ ดร.วิบูลย์ ทราบ ได้รับคำตอบจาก ดร.วิบูลย์ ว่า “ดีมาก แล้วลื้อรออยู่ที่นี้ ประเดี๋ยวไปพร้อมอีว”

ครั้นเวลาประมาณ 11.00 น. เห็นจะได้ ดร.วิบูลย์ ให้ตามขุนอภิปัทธน์ฯ ไปพบที่สโมสรข้าราชการ ซึ่งขณะนั้นผู้บันทึกได้ไปตามแลท่านขอแต่งตัวก่อนจึงจะไปพบ รอจนเกือบเที่ยงขุนอภิปัทธน์ฯ จึงไปพบ ผู้บันทึกรู้สึกที่ ดร.วิบูลย์ โกรธมาก เพราะว่าให้รอกว่า 2 ชั่วโมง แล้วให้เรียกเจ้าหน้าที่ประชุมให้หมด ทั้งได้สั่งให้ผู้บันทึก ช่วยตามคนที่อยู่ไกลๆ กว่าจะมากันได้รวม 5 โมงเย็นเข้าไปแล้ว





ใครๆ มองผม
ขณะที่ผมเดินคุยกับฝรั่ง
และแต่งตัวเหมือนฝรั่ง
คงจะเข้าใจว่าผมเก่งจัง
แต่ที่แท้ก็คือกับนั่นเอง

เมื่อมาทั้งหมด ฝรั่งให้นั่งกันกลางสนามรวมทั้ง
ขุนอภิพัฒนัย ด้วย ซึ่งบางคนก็ยังไม่ได้อินข้าว
ลูกเมียได้เอาข้าวห่อมาให้ ดูๆ มั่วไปหมด ผู้บันทึก
ไม่ไปนั่งรวมกับเขา หากแต่ยืนใกล้ๆ ดร.วิบูลย์ฯ และ
ท่านก็ใช้เรื่อยๆ เราก็รับอาสาทุกอย่าง ค็นั้น
เจ้าพนักงานทั้งหมดนอนกันที่สนามนั่นเอง เพราะเขา
ไม่ยอมให้กลับบ้าน ทำงานกันทั้งวันทั้งคืน ส่วนมาก
ก็การตรวจค้นทั้งที่บ้าน ที่ทำงานตลอด ในทะเล

ในค็นนั้น ดร.วิบูลย์ฯ ให้ผู้บันทึกนอนเฝ้าของ
อยู่ที่พักของท่านตลอดค็น ส่วนท่านจะพักที่ไหน
ไม่ทราบ (หมายถึง ดร.วิบูลย์ฯ และขอเปลี่ยนจาก
ผู้บันทึกว่า ผม ด้วย) ครั้น รุ่งเช้าประมาณ 11.35 น.
เรือลำใหม่ที่มาจากจังหวัดอีก 2 ลำ เป็นเรือด่าน
ศุลกากรเกาะนก จังหวัดสตูล ผมซึ่งรับหน้าที่เฝ้าของ
ท่านอยู่ได้ใส่กุญแจห้องแล้วรีบไปบอกท่านว่าเรือ
มาจากจังหวัดมีคณมามาก ท่านจึงรีบลงไปที่ทำเรือ
ผมก็ถือโอกาสติดตามไปด้วย เมื่อถึงสะพานเห็นผู้ที่
ไปรับทำความเคารพผู้ที่มากันหลายคน ผมก็ทำความ
เคารพด้วย แต่ไม่ทราบว่าใครเป็นใคร แต่ที่เห็นชัดๆ
และรู้จักคุ้นเคยมาก่อนคือ ร.ต.อ.เชตร บุญญพิพัฒน์
ผมไหว้ท่าน และท่านก็ทักผม ผมได้กระซิบถามว่า
ท่านที่ถือไม้คือใคร ได้รับคำตอบจากพี่เชตรฯ ว่า
พระยารามราชภักดี ข้าหลวงภาคและนั่นคือผู้การเขต
(ขึ้นไปที่ พ.ต.อ.บรรจงศักดิ์ชีพเป็นสุข) และอีกท่านหนึ่ง

ผมพอนึกออกว่าข้าหลวงแสง ทิมทอง ประจำอยู่
สตูลนั่นเอง

คนอื่นๆ นอกจากนั้นก็เป็นการจําแนก
กระวาวๆ ว่าไม่น้อยกว่า 40 คน เมื่อขบวนเดินไปที่
สโมสร ซึ่งใช้เป็นที่ทำการชั่วคราว ดร.วิบูลย์ฯ สั่งให้
เจ้าพนักงานซึ่งนั่งกระจัดกระจายอยู่มารวมกันเป็น
กลุ่มเป็นก้อน เพื่อรับฟังข้อประชุมของพระยาราม
ราชภักดี บางประการ เมื่อพระยารามฯ พุด ร.ต.อ.เชตรฯ
ได้สั่งให้ผมซึ่งยืนใกล้ๆ นั้นจดชื่อเจ้าพนักงานทั้งหมดให้
เพราะรู้จักชื่อกันดี ดร.วิบูลย์ฯ เห็นด้วยทั้งได้พูด
เสริมว่า “เออ ลือรับหน่อย” ผมวิ่งไปเอากระดาษมา
เริ่มลงมือทันทีและได้ผู้ต้องกักกันคนหนึ่งชื่อสาครฯ
ช่วยจดประเดี๋ยวก็เสร็จเรียบร้อย ได้จำนวน 284 คน
และเจ้าหน้าที่ตำรวจอีกด้วย 17 คน

เมื่อเอารายชื่อให้พี่เชตร (ต่อไป ขอเรียกพี่เชตรฯ
อย่างที่เคยเรียกมาก่อนอีก) พี่เชตรฯ ได้เอารายชื่อ
ทั้งหมดให้ ร.ต.อ.สุธรรมฯ เรียกตรวจสอบความถูกต้อง
ว่าใครถูกเรียกชื่อให้ไปนั่งที่สนามทางโน้น โดยเอา
เชือกซึ่งเป็นบริเวณไว้เรียบร้อยแล้ว การตรวจสอบ
ชื่อว่าละเอียดกว่า 3 ชั่วโมง และขณะนั้นก็รวม
2 ทุ่ม พวกครอบครัวเจ้าพนักงานต่างก็เอาอาหารมา
กินร่วมกันพวกใหญ่ก็ดูเหมือนจะกินอาหารเครื่อง
กระป๋องกับฝรั่ง ในค็นนั้นทั้งค็นเขาทำงานกัน เจ้า
พนักงานต่างก็หลับอยู่กลางสนามนั่นเอง รวมทั้งขุน



อภิวัฒน์ เพราะพวกฝรั่งเฝ้ายามห้ามออกนอกเชือก แม้แต่จะขอปัสสาวะก็ตาม ทำงานกันติดต่อกันเรื่อยไป พวกที่นั่งกลางสนามหน้าดำคร่ำเครียด ก็ยังอยู่กลางสนามนั่นเองอีกคืนหนึ่ง

จนรุ่งเช้าเห็นเขาเตรียมให้เจ้าพนักงานที่นั่งกลางสนาม รับประทานอาหารเครื่องกระป๋องจากที่ทหารนำมาให้โดยแบ่งกัน เมื่อเสร็จจากเรื่องอาหารแล้ว ตำรวจที่มาพร้อมกับ พ.ต.อ.บรรจงศักดิ์ เรียกชื่อเจ้าพนักงานอีกครั้ง และให้เข้าแถวตามลำดับชื่อ ก่อนหลัง และบอกให้เดินแถวไปลงเรือที่ทางทหารเตรียมไว้ที่ทำเรือ ขณะนั้นเราก็ไม่ทราบกันว่าเขานำพากันไปไหน ส่วนผู้ต้องกักกันและคนงานที่เกาะตะรุเตาทหารฝรั่งยังรักษาการณ์อยู่ ดร.วิบูลย์ ก็ยังไม่กลับ

ต่อมาทางจังหวัดได้ตั้งให้ นายมังกร ณ ถลาง ปลัดจังหวัดไปรักษาการณ์แทนผู้อำนวยการจนกว่ากรมราชทัณฑ์จะแต่งตั้งผู้อำนวยการคนใหม่มา ภายหลังกรมราชทัณฑ์ได้แต่งตั้ง นายสนับประชาภิบาล จากกรมฯ มาเป็นผู้อำนวยการ ดำเนินการที่นิคมฝึกอาชีพเกาะตะรุเตาต่อไป ส่วนคณะของขุนอภิวัฒน์ รวมเป็น 301 คน ทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจอีก 17 คน ด้วยไปฝากขังที่เรือนจำ

จังหวัดสตูล ส่วนทางเกาะตะรุเตาทหารอังกฤษยังทำการตรวจค้นอยู่เรื่อย ๆ ไป แม้ในทะเลได้ลากเรือสินค้าที่จมขึ้นมาไว้ที่สะพานและถ้ำรูปไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการดำเนินคดีต่อไป อังกฤษได้ใช้ไฟฟ้าสนามพาดไปตามรั้วต่างๆ คูส้วางไปทั่วและเขายังทำงานอยู่นาน จนเป็นที่พอใจในหลักฐานที่ได้ก็ประมาณ 15 วัน จึงยกกำลังกลับกันหมด

ในระหว่างที่ฝรั่งปฏิบัติงานอยู่บนเกาะตะรุเตาที่บ้านของผมมีฝรั่งที่เป็นเสนารักษ์พักอยู่หลายคน เพราะมีห้องว่างอยู่ 2 ห้อง ทั้งยังมีห้องโถงอีก 1 ห้อง ภรรยาผมไม่ต้องหุงข้าวเลย เพราะฝรั่งไม่ค่อยชอบควั่นไฟเท่าไร เขาได้ให้เครื่องกระป๋องแก่ครอบครัวผมวันละ 1 ปี๊บ ซึ่งในนั้นมีพร้อมตั้งแต่ ขนม ชอส ครีม เนื่อกระป๋อง ปลากระป๋อง เบียร์ เหล้า บุหรี่ นมสด เนย ขนมนึ่ง กาแฟสำเร็จรูป และมีดสำหรับเปิดกระป๋องเสร็จ กินทั้งวันก็ไม่หมด จึงเก็บไว้เป็นปี๊บๆ และยังให้เสื้อชุดเวสปอยและรองเท้าที่อบปู้ดอย่างดีของเขาที่ผมใส่ได้อีก 1 คู่ เป็นว่าผมทำท่าจะเป็นฝรั่งเข้าไปแล้ว แต่งตัวอย่างเขา และกินขนมเหมือนเขาและหัดพูดฝรั่งบ้าง อย่างน้อยๆ ฝรั่งพอรู้บ้าง แต่ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าพูดได้รู้เรื่องหลายอย่าง เอาแต่เพียงว่าวันๆ เขาจะไปที่ไหนจะทำอะไร



ไม่นึกว่า เกาะที่มีผู้คน เป็นพันๆ มีถาวรวัตถุที่สวยงามและเจริญมาก
กลับกลายเป็นเกาะร้างอย่างนวนิยาย
นับว่าเป็นกรรมด้วยกันทั้งนั้น
กรรมทั้งสถานที่ กรรมทั้งบุคคลผู้ดำเนินการ

เท่านั้น เรื่องที่เขาคุยกันเองเราไม่อาจรู้ได้ ใครๆ
มองผม ขณะที่ผมเดินคุยกับฝรั่ง และแต่งตัวเหมือน
ฝรั่งคงจะเข้าใจว่าผมเก่งจัง แต่ที่แท้ก็อีกกันนั่นเอง

ในกรมราชทัณฑ์สมัยนั้นพระกล้ำกลางสมร
หงษ์ไกร เป็นอธิบดีอยู่เมื่อท่านได้สั่งให้นายสนับ
ประชาธิปไตย มาเป็นผู้อำนวยการที่เกาะตะรุเตาแล้ว
ท่านยังได้สั่งให้เรือนจำต่างๆ ในจังหวัด ภาคใต้
ทั้งหมดส่งเจ้าพนักงานไปช่วยราชการที่นิคมฝึก
อาชีพเกาะตะรุเตา โดยกำหนดให้ส่งเรือนจำเล็กๆ
อย่างน้อย 3 คน ส่วนเรือนจำใหญ่ๆ เช่น เรือนจำ
นครศรีธรรมราช 20 คน และนอกนั้นแห่งละ 8 คน
บ้าง 5 คนบ้าง เมื่อรวมแล้วราวๆ 70 คน เพื่อมาร่วมกัน
ทำงาน ส่วนคนแก่นั้นยังเหลืออยู่ 4 คน คือ ร.ท.ดิศ

โสภณดิษฐ์ เป็นพัศดี นายทองคำ พรหมหิตาทร
นายชวลิตย์ มหาวิจิตร และผม-นายเจิม จิตต์ปราณีต
เหตุที่ยังเหลืออยู่ขอชี้แจงสักเล็กน้อย

ร.ต.ดิศฯ เป็นคนที่มีอายุสักหน่อย และมักอยู่
ในธรรมชาติเสมอ ไม่ค่อยร่วมมืออะไรกะใคร ขึ้นให้
อยู่ที่เกาะขวางหุบเขาตาเปล่าๆ ผู้ใหญ่จึงใช้ให้ไป
เฝ้าเรือที่ซ่อมอยู่ที่เกาะนกสตุลเสีย นายทองคำ
พรหมหิตาทร นายชวลิตย์ มหาวิจิตร นำผู้ต้องกักกัน
ไปผูกโบหวายสำหรับมุงหลังคาที่เกาะอาดังนอก
เกาะตะรุเตาไปอีก ส่วนผมเองก็นับว่าโชคอำนวย
แต่งตัวเรียบร้อยไปดูเหตุการณ์ เมื่อขณะที่อังกฤษ
ยกพลขึ้นเกาะและบังเอิญให้เกิดอะไร ไม่รู้จิตใจให้
ผมวิ่งไปรับกระเป๋าดร.วิบูลย์ฯ และได้รับใช้ตลอดมา





และเมื่อครั้ง ร.ต.อ.เชตร ให้ผมจดชื่อ เจ้าพนักงานทั้งหมดผมก็ไม่จดชื่อของตัวเองลงไป ทั้งๆ ที่สั่งว่าให้จดชื่อเจ้าพนักงานที่นี่ ทั้งหมดรวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ ด้วยอันนี้จึงทำให้ผมอยู่รอดอยู่ได้จนวาระสุดท้ายในชีวิตราชการ

พนักงานอัยการได้กันพวกผมทั้ง 4 คน ไว้เป็นพยานคงจะเป็นเพราะผลบุญหรือกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งก็เป็นได้ หรือถ้าเรียกตามแบบใหม่ๆ ว่า กฎแห่งกรรมที่สร้างกันไว้ ใครทำกรรมไว้กรรมนั้นคืนสนองทันตาเห็น และใครละเว้นกรรม ผลที่ได้รับดังที่เป็นอยู่ก็อาจเป็นได้

สำหรับพวกคณะโจรสลัดที่ถูกควบคุมอยู่เรือนจำจังหวัดสตูลนั้น ครั้นล่วงมา 3 เดือนเศษๆ ผู้ต้องหาหนึ่งคน คือนายแจ้ นายแจ้ได้ปั่นกำแพงเพื่อหลบหนี แต่ถูกทางการเจ้าหน้าที่ยิงตาย และส่วนที่เหลือ พ.ต.อ.บรรจงศักดิ์ เห็นว่าหากขึ้นคุมขังอยู่ที่เรือนจำแห่งนี้คงไม่ปลอดภัย เพราะเรือนจำคับแคบ จึงได้รายงานไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อทำความเข้าใจกับกระทรวงยุติธรรมขอย้ายไปควบคุมที่เรือนจำจังหวัดสงขลา และดำเนินคดีกันที่ศาลจังหวัดสงขลา และได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากหลายฝ่าย

เมื่อได้ดำเนินการไปแล้ว กระทรวงมหาดไทย ได้ตั้งคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่งประกอบด้วย พระยารามราชภักดี ข้าหลวงภาคเป็นประธาน พ.ต.อ.บรรจงศักดิ์ ซีพเป็นสุข ขุนนิมมบรรณสาร ผู้บัญชาการเรือนจำกลางประจำเขตธราโตะ จังหวัดยะลา นายแสวง ทิมทอง ข้าหลวง จังหวัดสตูล และ ร.ต.อ.เชตร บุญญพิพัฒน์ ผู้กำกับการตำรวจภูธร จังหวัดสตูล ร่วมเป็นกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกชั้นหนึ่ง และร่วมทางอาญาอีกด้วย คนใดที่หลักฐานอ่อนไม่เพียงพอแก่การดำเนินคดีทางอาญาใดๆ ก็ให้ประกันตัวไป แต่ทางวินัยปลดออกหรือไล่ออกแล้วแต่กรณีไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทั้งสองกรณีใช้เวลาไม่น้อยกว่า 2 ปี ขุนอภิพัฒน์ฯ เอง ได้ทำหนังสือขอความเห็นใจและความเป็นธรรมไปยังกระทรวงมหาดไทย แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะกระทรวงอาจถือว่า ผู้อำนวยการ แม้ตัวจะอยู่ที่ไหนก็ต้องรับผิดชอบ เพราะเรื่องเกิดมาแรมปี เมื่อพนักงานอัยการตรวจสอบจำนวนและหลักฐานได้พอที่จะฟ้องดำเนินคดีได้เพียง 32 คน เท่านั้น นอกนั้นให้ประกันและภายหลังปล่อยตัวไป แต่ทางวินัยซึ่งประกอบด้วยคณะกรรมการยังค้างคอบอยู่อีก เป็นว่าพวกที่ปล่อยกลับบ้านไปทำงานทำกันหมดไม่มีใครขอกลับ เข้ารับราชการอีกเลย ส่วนที่จะฟ้องได้พนักงานอัยการบรรยายฟ้อง ขุนอภิพัฒน์ฯ เป็น จำเลยที่ 1 กับพวก สุานได้



พวกเราทั้งสี่คน
ที่ถูกกันเป็นพยาน
ฝ่ายจำเลยโกรธแค้นมาก
ถึงกับจ้างมือปืนให้เก็บพวกเรา
ในราคาสัณัณ 4 คน 3 หมื่น

กระทำผิด 9 กระทั่ง คือ ช้องโจร โจรสลัด ปล้นทรัพย์ ช้องสูม ก่อการจลาจล ฆ่าคนตาย ต่างกรรมต่างวาระ ตั้งแต่พ.ศ. 2487 - 2489 และคดีโจรสลัดดังกล่าวสิ้นสุดลงเมื่อ พ.ศ. 2490 เป็นคดีที่ยิ่งใหญ่ ผมเองอยู่ในฐานะเป็นพยานร่วมกับ ร.ท.ดิศ โสภณดิษฐ์ นายทองคำ พรหมนิตาทร และ นายชวลิตย์ มหาวิจิตร และคนอื่นๆ ที่เคยถูกปล้นมาแล้วจำนวนมาก พร้อมทั้งหลักฐานที่ค้นได้บนบ้านแต่ละคน และซากเรือบางส่วนที่ค้นพบในทะเลใกล้ๆ เกาะเป็นจำนวนมาก

พวกเราทั้งสี่คนที่ถูกกันเป็นพยาน ฝ่ายจำเลยโกรธแค้นมาก ถึงกับจ้างมือปืนให้เก็บพวกเราในราคาสัณัณ 4 คน 3 หมื่น ครั้งแรกเราไม่ทราบได้พักที่โรงแรมรถไฟ ตอนหลังเงินค่าโรงแรมไม่ค่อยจะมีเลยไปขอพัก ที่หอสมุดโรงเรียนมหาวิทยาลัย โดยเขาไม่คิดอะไร เพราะพนักงานสอบสวนรู้จักกับอาจารย์พงษ์อินทร์ ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่อยู่ที่นี่ ครั้น พ.ศ.อ.บรรจงศักดิ์ฯ ทราบข่าวว่าฝ่ายจำเลยจ้างเก็บพยาน พวกเราก็สบายขึ้นเพราะทางปราบปรามเขาเหมาเช่าโรงแรมหลักเมืองทั้งหลัง ให้พวกเราทั้งสี่คนอยู่อย่างสบาย ส่วนอาหารการกินครั้งแรกๆ กลางวัน ตำรวจเอาข้าวห่อไปให้ที่ศาล กลางคืนมีรถที่บ้านพักพระยารามฯ มารับไปรับประทาน

ที่บ้านพักพร้อมๆ กับ ท่าน แต่โดยมากพวกเราไม่สบายใจ เพราะท่านชวนพูดเป็นส่วนมาก เราทานข้าวกันไม่ค่อยอิ่ม ประมาณ 5-6 วัน พวกเราขออ้างว่าตอนเย็นขอเป็นข้าวห่อดีกว่า ที่บ้านพระยารามฯ ก็ให้คนรถเอาข้าวห่อส่งให้ทุกๆ เย็น

เราต้องไปศาลกันทุกวัน เพราะพนักงานอัยการให้ไปซักซ้อมเบี่ยงเบี่ยง เขาจ่ายให้เราทุกวันเบิกจากอัยการวันละ 1 บาท แต่ค่าที่พักไม่จ่าย

พวกเราประจำอยู่ที่สงขลา ร่วม 3 เดือนเศษ ขึ้นศาลเฉพาะตัวผมเอง 41 ครั้ง คนอื่นๆ คงมากบ้าง น้อยบ้าง กลางคืนถ้ามีหนังสือ ตำรวจเขาจะคุมพวกเราไปดูหนึ่งกัน ใครชอบไม่ชอบก็ต้องไปโรงพยาบาลตรึงใกล้ๆ เขาเรียกว่าวิหังดีอยู่ใกล้ห้องใกล้ที่เราพัก และครั้งสุดท้าย ปรากฏว่าศาลได้พิจารณาพิพากษาจำคุกขุนพิพัฒน์ มีกำหนด 15 ปี และนอกนั้นสูงๆ ก็มีและที่ประหารชีวิต 3 คน คือ สิบตำรวจจิตรฯ พลฯ บุรีฯ และผู้ต้องกักกันอีก 1 คน คือ ก.ก.หมุน นันทพรหม มีหลายคนที่ยื่นอุทธรณ์และฎีกา และผลที่สุดยังคงไว้เหมือนเดิม

เรื่องราวในอดีตเกี่ยวกับความเหี้ยมโหดทารุณของโจรสลัดเกาะตะรุเตาเป็นที่โจษกันทั่วประเทศ แม้จะเป็นเรื่องที่สับสนวุ่นวายเพียงใดก็ตาม นักเขียน



หลายยุคหลายฝ่ายก็เขียนซ้ำเดิมแล้วซ้ำเดิมอีก ทั้งเสแสร้ง แต่งเติม บางครั้งก็นอกเหนือไปจากความเป็นจริงไปมาก แต่ก็ช่วยอะไรกันไม่ได้ เพราะคำพิจารณาพิพากษา เป็นที่ปรากฏชัดแจ้งว่าคณะโจรสลัดสืบเนื่องมาอย่างนั้นและผลลัพธ์ ก็ปรากฏออกมาอย่างนั้น

ผมไม่มีความรู้ในเชิงนักเขียน หากเขียนมาด้วยความ เป็นจริงทั้งสิ้น

ครั้น พ.ศ.2491 นิคมผึกอาชีพเกาะตะรุเตาจึงถูกยกเลิก โดยมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งผู้แทนทางจังหวัดภาคใต้เสนอ และแล้วก็ได้ไปเปิดใหม่ที่นครปฐม โดยทางการได้ทยอยขนย้ายผู้ต้องกักกันเป็นครั้งคราว การขนย้ายทำกันมาจนถึงเดือนกรกฎาคม 2492 จึงแล้วเสร็จ ส่วนทรัพย์สิน ที่เป็นอาคารมอบให้เป็นสมบัติของจังหวัดสตูล โรงเลื่อยจักรมอบให้เป็นสมบัติของเรือนจำจังหวัดตรัง วัวจำนวน 36 ตัวทางการเรือนจำได้ขายให้กับนายวงศ์ พุทธิไทย ซึ่งมาจากหาดใหญ่ โดยคิดราคา 12,000 บาท แต่มีเงื่อนไขว่าให้จับเอาเองโดยที่ผู้ต้องกักกันคนหนึ่ง ที่พื้นโทษมากก่อนแล้วรับอาสาจะจับให้แต่แล้วทราบว่าจะจับไม่ได้ กลับกลายเป็นวัวป่าไป เช่นเดียว

กับควายที่ถูกปล่อยไว้มากเหมือนกัน ผลสุดท้ายคงจะกลายเป็นอาหารหมด เพราะจับด้วยปืนได้

ผมต้องอยู่เฝ้าเกาะเป็นคนสุดท้าย จนกว่ากรรมการจะส่งมอบโรงเลื่อยให้ทางจังหวัดตรังมาเซ็นรับไป เมื่อเจ้าหน้าที่เซ็นรับไปแล้ว ผมได้ย้ายไปเรือนจำกลางประจำเขตธวราโต จังหวัดยะลา แต่ยังมีสาขาทำนาอีกแห่งหนึ่งอยู่ที่ควนกฎู ริมทะเลสาบสงขลา เขตจังหวัดพัทลุง โดยได้มาอยู่ที่นั่นร่วม 3 ปี จึงได้ย้ายไปที่อื่นต่อไป เรื่องราวในอดีตก็ค่อยๆ จางไปเหลือแต่เกาะตะรุเตาซึ่งเป็นเกาะร้างหมดสิ้นแล้ว

ไม่นึกว่า เกาะที่มีผู้คน เป็นพันๆ มีถาวรวัตถุที่สวยงามและเจริญมาก กลับกลายเป็นเกาะร้างอย่างนวนิยาย นับว่าเป็นกรรมด้วยกันทั้งนั้น กรรมทั้งสถานที่ กรรมทั้งบุคคลผู้ดำเนินการ คิดๆ ดูแล้วน่าเศร้าใจ สำหรับผู้ที่เคยเห็นเคยอยู่เห็นความเจริญของงามสมัยนั้น และต่อมาทราบว่าการมอบให้กรมป่าไม้เข้าไปดำเนินการเปิดเป็นอุทยานแห่งชาติ เป็นที่ท่องเที่ยวพักผ่อนหย่อนใจ ชุบฟื้นให้มีชีวิตชีวาขึ้นมาใหม่ แต่เข้าใจว่าไม่อาจเหมือนเก่าได้ โดยเฉพาะเกี่ยวกับอาคารสถานที่ เพราะต้องอาศัยงบประมาณเข้าช่วยมากอยู่ ■

